

Другаритѣ ми вѣднага се притекохъ да ми помогнатъ, Д. К. бунарлията ми прѣвърза раната съ „балсамъ“, който имяхме съ себѣ си за въ случай на нужда и се помъжихъ да се повдигна, нъ не можихъ, за това на ръцѣ ме отнесохъ въ с. Койково. Повикахъ единъ селянинъ на име Трайко, комуто заповѣдахъ да ме гледа добръ до гдѣто оздравѣя и да не би да ме прѣдаде въ турски ръцѣ, ако измѣни живъ ще го изгорятъ. Подиръ това, другаритѣ ми взехъ збогомъ отъ мене и ме оставихъ съ утѣшение че раната ми не е опасна и че тя скоро ще оздравѣе, а до тогава, обѣщахъ се, че ще ма навиждатъ почесто и постоянно ще се намиратъ на близо и нѣма да се остраниватъ отъ околностъ-та на това село, до гдѣто не оздравѣя и ги придружа. На бае Трайка, обаче, не му бѣше по волята, нъ щѣ-не-щѣ, трѣбваше да изпълнява и не можеше да откаже, боеше се отъ заканванието, като останахме двама съ него, той ми каза :

— Е, приятелю, сега какъ ще направимъ? . . . азъ у дома не смѣя да те заведа, защото може да те види нѣкой, тогава нито е за мене, нито е за тебѣ, нъ по-добръ, намислилъ съмъ, да ископая една дупка на сламата въ плѣвника и тамъ да стоишъ, гдѣто ще ти принасямъ всичко потрѣбно за храна и цѣровѣ за раната ти.

— Азъ не зная това е твоя работа, му отговорихъ — слѣдъ малко ме отнесе въ приготвеното жилище въ плѣвата. Тукъ той ме остави като ми поръча да не охкамъ отъ болѣзнитѣ на раната си, защото може би да чуе нѣкой и ще ни издаде, подиръ малко ми донесе малко млѣко и хлѣбъ и пакъ си отиде. На другий денъ той повтори сжщата храна, донесе ми фетиле и мехлемъ за раната и ми помогна да я прѣвържа. Така слѣдваше, всѣки денъ, да ме посещава този добродушенъ селѣнинъ до като съвършено оздравѣхъ.

Цѣли четири мѣсеци лежахъ въ плѣвника на бае